

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Nyårsdagen.

"I Jesu namn"

4 Mos 6:22-27

Rom 10:9-13

Luk 2:21

Tänk att få göra en omstart i livet. Börja om på nytt. Lämna det gamla bakom sig och se framåt. Nyår brukar vara en sådan möjlighet. Då kan man lämna den gamla, fullklottrade almanackan och ta fram den nya almanackan, oskriven och öppen. Samtidigt så vet vi att den nystart som ett nyår egentligen innebär, ju är helt fiktiv. I andra kulturer så har nyårsdagen en helt annan plats under året. Att vår kalender ser ut som den gör beror på historiska tillfälligheter.

Men den här dagen har temat Jesus namn. Och den nystart som sker med honom är inte på låtsas. Med honom kan vi släppa allt det som blivit fel, allt gammalt för att orka gå vidare i livet. Den som måste gå omkring och bära på gammal bitterhet vågar knappast se framåt. Men vid Jesu kors kan alla gamla almanackor samlas in och nya, oskrivna och fulla med möjligheter delas ut. Att börja det nya året i Jesu namn påminner oss om att våra liv inte är resultatet eller beroende av egna förmågor utan av Guds nåd.

Idag är den dagen då Jesus blev omskuren och fick sitt namn. Namnet är inte oviktigt. Vi identifierar oss med våra namn, även om det inte är vi själva som har valt dem. Namnet är det första som vi brukar när vi ska presentera oss för någon annan, så namnet ser vi ofta som en del av oss själva.

Det gäller Jesu namn i ännu högre grad. Namnet Jesus är den latinska varianten av Jeshua, Herren frälser. Ängeln sa både till Josef och Maria: "Du skall ge honom namnet Jesus". Tydligt behövde han namnges. Det räckte inte att bara tala om vad för slags barn det handlade om, att hon skulle föda den Högstes son. Nej, det var också viktigt att tala om hans namn. Barnet som Maria födde hette alltså inte Jesus från början. Han fick namnet först efter åtta dagar, då han blev omskuren. Josef och Maria, gav alltså Gud namn. Det är något mycket stort och märkvärdigt.

Annars var Gudsnamnet outtalbart under det gamla förbundets tid. Man skrev bara ut konsonanterna: jhvh. Guds namn fick ingen uttala utom översteprästen, och då bara en gång om året under den stora försoningsdagen. Eftersom Gud var helig så kunde ingen människa se Gud, ansikte mot ansikte och leva. Därför fick man inte heller uttala namnet.

Inte förrän nu! Plötsligt så får Gud ett namn som alla kan och får uttala. Ja, vi uppmanas att göra det. Paulus skriver till de kristna i Rom och uppmanar dem att med sin mun bekänna att Jesus är Herre. Och var och en som åkallar honom ska bli räddad. Namnet Jesus är tillämpligt för envar, inte bara för översteprästen någon gång per år. Det är den stora skillnaden.

Namnet är på det sättet en del av inkarnationen. I den första läsningen, som är den aronitiska välsignelsen, står det bland annat: "Herren vänder sitt ansikte till dig". Egentligen står det i konjunktiv: "Herren vände..." Det var något som skedde med Jesus, då vänder Gud sitt

ansikte mot oss. Den Gud som ingen kunde se och leva, blir kött och blod, en av oss. Han fick ett namn som hördes på de dammiga gatorna i Nasareth. Det uttalades dagligen av hans kamrater och av Maria och Josef när de ropade på honom, som med andra barn. Jesus var ett vanligt namn på den tiden. Den var en ängel som namngav honom, men det var i allra högsta grad ett mänskligt namn.

Men nu gäller det också dig. Även du får ge honom namnet Jesus. Det handlar om både bön och bekännelse. Du ber till honom och bekänner din tro på honom. Genom att göra det så gör du honom till din. Inte bara världens frälsare, utan också din personlige frälsare. Som Paulus skriver i epistelläsningen: hjärtats tro och munnens bekännelse. Ordet hjärta står för hela personen: tanke, känsla och inte minst vilja. Men tron får inte bara stanna inom en. Det får inte bli något som bara angår mig och mitt inre. Tron är faktiskt ingen privatsak, även om man ofta hör det. Tron måste också komma ut, den måste artikuleras, uttalas. Den måste bekännas. Annars förtvinar den. Tron som stängs inne får ingen näring och upphör så småningom. Det är därför även munnens bekännelse betonas, det räcker inte med enbart hjärtats tro.

Paulus skrev detta i en tid då öppen bekännelse kunde få svåra följder. Så är det inte för oss idag, i detta land. Ändå så finns det så många kristna i vårt land som frivilligt väljer att censurera sig själva, inte minst kyrkliga företrädare. Det är inte av risk för förföljelse man gör detta, kanske mer av en missriktad ambition att omfatta alla. Att bekänna sig till en slags minsta gemensamma nämnare som vi alla kan vara överens om. Problemet är då att bekännelsen blir så utslätad att den helt förlorar i innehåll.

Men även du har ett uppdrag att bekänna Jesus namn. Var tydligt med vad du tror på i ditt sammanhang. Hjärta och mun ska vara ett, munnens bekännelse och hjärtats tro.

Men det omvända gäller också: inte bara att tron inte får stängas inne utan också att den tro som du bekänner med din mun ska motsvaras av en inre hållning. Kanske har det blivit så att din tro på Jesus har blivit slentrian. Du har inga problem att bekänna den, men det är ändå bara något utanpå dig. Inom dig känner du dig tom.

Då är det kanske inte bekännelse i första hand som behövs utan bön. Namnet Jesus är inte bara en bekännelse utan också en bön. En av de kortaste böner man kan be är att bara upprepa namnet inom sig, men det är ändå ett av de mest innehållsrika böner man kan be.

Det är genom namnet Jesus som vi lär känna Gud. Han kommer i Jesu namn. Han vill komma till dig den här gudstjänsten. Han kommer till dig genom bönen och genom ordet. Och han kommer i nattvardens bröd och vin.

